

ת"פ (רמלה) 59146-12-22 - מדינת ישראל נ' סמיון מיכאילוב

ת"פ (רמלה) 59146-12-22 - מדינת ישראל נ' סמיון מיכאילובשלום רמלה

ת"פ (רמלה) 59146-12-22

מדינת ישראל

נגד

סמיון מיכאילוב

בית משפט השלום ברמלה

[08.05.2025]

כבוד השופט טל ענר

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו.

2. הנאשם הורשע באיומים, על יסוד הודאתו שנמסרה בפניי מותב קודם (כבוד השופטת א' אורן), לפני כשנתיים, ביום 25.6.23. באותו מועד נדחה הדיון לצורך הגשת תסקיר.

3. לדיון מיום 10.6.24, בפני המותב הנ"ל, הוגש תסקיר בו עלה לראשונה שהנאשם הסתייג בפני קצינת המבחן מהודאתו באיומים, ולדבריו הודה כי חשש שאם לא יודה גרושתו תפגע בקשר עם בתו (הנאשם לא הסביר את הקשר בין הדברים). בפרוטוקול הדיון לא תועד שיח מפורט בנושא, אולם נרשמה הבהרה מפי בא כוח הנאשם כי הנאשם אינו חוזר בו מהודאתו. לבקשת ההגנה, נדחה הדיון לצורך הגשת תסקיר משלים וקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות.

4. בתסקיר המשלים הומלץ על העמדת הנאשם במבחן, ומנגד הנאשם לא התייצב לראיון בפני הממונה על עבודות שירות, ולכן לא הוגשה חוות דעת בעניין זה.

5. בדיון בפניי שב וטען הנאשם שלא איום על גרושתו. לחידוד עמדתו, מובהר כי הנאשם מודה שביצע בפני המתלוננת את הפגיעה העצמית המתוארת בסעיפים 3-4 לעובדות, אך כופר בכך שהשמיע איום מילולי כנטען בסעיף 5. לדברי הנאשם "לא איימתי עליה... הודיתי כי הייתי לחוץ ולא במיטבי".

6. יודגש כי ההודאה בסעיפים 3-4 מבססת בעצמה הרשעה בעבירת איומים (בהתנהגות).

7. המאשימה מתנגדת לבקשה ומציינת כי מבודר בעיתוי מאוחר בהליך, המעיד על ניסיונות של הנאשם לחמוק מעונש ולא על טענת חפות כנה.

8. סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן החסד"פ) קובע כדלקמן:
"א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.
(ב) התיר בית המשפט לנאשם לחזור בו מהודייתו אחרי הכרעת הדין, יבטל בית המשפט את הכרעת הדין במידה שישודה בהודיית הנאשם ויחדש את הדיון אם הדבר מתחייב מן הנסיבות".
9. התיבה "מנימוקים מיוחדים שיירשמו" פורשה על ידי בית המשפט העליון וסוכמה, למשל בע"פ 5561/03 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נח(4) 145, 152 (2004), פסק דין שצוטט בהסכמה בין השאר בע"פ 2094/11 בן עמי נ' מדינת ישראל ובע"פ 3991/04 רגבי נ' מדינת ישראל. בסופו של דבר, ועל כך חזרה ההלכה הפסוקה שוב ושוב, השאלה המכרעת היא מניעי הנאשם לבקשת לחזור בו מהודאתו: האם מדובר ברצון כן ואמיתי להוכיח את חפותו, או שמא מדובר באקט טקטי שנועד להשיג רווח דיוני. לצד זאת, הפסיקה הבחינה באופן מובהק בין חזרה מהודאה לפני גזר הדין (שאז תהיה נכונות רבה יותר לבחון את הבקשה), לבין בקשות לאחר גזר הדין, ואף בשלב הערעור.
10. בענייננו מדובר אמנם בבקשה שעלתה לפני גזר הדין, ולמרות זאת סבורני שאין לקבלה. הנאשם היה מיוצג במועד מסירת ההודאה על ידי בא-כוחו שממשיך לייצג אותו. לא עלתה בפניי טענה ואין לי כל יסוד לחשוב שנפל פגם כלשהו בייצוג המשפטי ובהסברת משמעות ההודאה לנאשם.
11. זאת ועוד, הנאשם הודה גם בעצמו, ובמלל חופשי (קרי לא רק על דרך של אישור ההודאה שניתנה מפי בא כוחו - ר' פרוטוקול 25.6.23, עמ' 2 ש' 18). הנאשם הסיר את הספק שהתעורר לגבי הודאתו באמירתו מיום 10.6.24 לפיה אינו חוזר בו מהודאתו, ומאז ועד היום - כשנה - במהלכה היה בקשר עם סניגורו ועם שירות המבחן, לא העלה כל הסתייגות מן ההודאה, ו"צץ" עם טענתו ברגע שלפני האחרון, בדיון בו צפוי היה להיגזר דינו לאחר שמיעת טיעונים לעונש.
12. להתרשמותי, אפוא, אין מדובר בטענת חפות אותנטית שמצדיקה להשיב את הגלגל לאחור, שנתיים וחצי לאחר הגשת כתב האישום, ולקיים בירור ראיתי, אלא בניסיון טקטי של הרגע האחרון לדחות את הקץ, אולי בחשש מתוצאות ההליך.
13. הבקשה נדחת אפוא. בדיון הקבוע ליום 27.5.25 אשמע טיעונים לעונש.
- ניתנה היום, י' אייר תשפ"ה, 08 מאי 2025, בהעדר הצדדים.